

Слънцето бѣше отскочило на две копрали отъ срещната островърха чука и той още не се задаваше. А това не се е случвало никога. Покажатъ ли се първитѣ лжчи, и шумакътъ потрепери. Учителътъ бавно и спокойно разперя съ две ржце обвисналитѣ му грани и се очертае като божествено видение надъ тѣхъ. И ученицитѣ съ монотоненъ тропаръ

Църквата „Св. Климентъ“ въ Охридъ.

посрѣщатъ и царя на деня, и владѣтеля на тѣхнитѣ души — своятъ любимъ, боготворенъ отъ всички учитель.

Мжчително безпокойство започна да обхваща смиренитѣ ученици. Да не би да му се е случило нѣщо? Отъ недѣля насамъ селяни разпространяваха, че отвѣдъ каменистата чука се била появила мечка стрѣвница. Затова самъ учителътъ бѣше казалъ на телчара, който обичаше да изкарва телцитѣ къмъ нея, да не се отдалечава много отъ манастира. Но веднага невидимо раздрусваха глави, като че искаха